

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 27.10.2022 r.

Kroczyliśmy drogą Ewangelia św. Łukasza i drogą: Naśladowanie Maryi ze św. Tomasza Kempis.

Będziemy kroczyć znaną nam metodą syntezy, czyli czytając oba teksty najpierw biblijny (ok. 15 min) i tekst lektury (ok. 7 min), mamy dokonać pewnej syntezy. Razem praca powinna nam zająć ok. 30. min.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy:

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie. Oczami wyobraźni zobacz wszystko co się dzieje, przyjrzyj się każdemu kto występuje w scenie – nakręć swój film.
3. Co w danym fragmencie Bóg chce powiedzieć do Ciebie? Do czego Cię wzywa? Jak pokazuje Siebie / Kościół / świat? Przeczytaj później komentarz i przemyśl dany tekst.
4. Przeczytaj wskazany fragment lektury.
5. Zapisz wnioski z obu fragmentów do swojego zeszytu.

Dzień	Fragment Ewangelii	O naśladowaniu Maryi
Czwartek	Łk 1,5-25	s. 13-14
Piątek	Łk 1, 26-38	s. 15-16
Sobota	Łk 1, 39-45	s. 17-18
Niedziela	Łk 1, 46-56	s. 19-20
Poniedziałek	Łk 1, 57-66	s. 21-23
Wtorek	Łk 1,67-80	s. 24-26
Środa	Łk 2,1-7	s. 27-28

Czwartek:

Łukasz zwraca się do nawróconych z pogaństwa. Nie znają oni historii zbawienia. Dlatego zanim zacznie im mówić o Jezusie, który jest jej dojrzałym owocem, mówi najpierw o Jego korzeniach, czyli o obietnicy danej Izraelowi. Wielobarwne opowiadanie, koncentrujące się na świątyni, jest katechetyczną syntezą, pozwalającą zrozumieć podstawową prawdę historii zbawienia, że to Bóg wypełnia swoją obietnicę, czyniąc to właśnie wtedy, kiedy człowiek uznaje ją za niemożliwą do realizacji. Łukasz przekazuje czytelnikom wywodzącym się z pogaństwa sedno wiary, które każdy Izraelita wysłał z matczynym mlekiem, aby także i oni mogli rozpoznać i przyjąć Boże działanie w świecie. Doświadczenie wiary Boga działającego w historii było niezbędne dla Izraela i tak samo jest ono niezbędne dla chrześcijanina, jeśli chce on przyjąć i zrozumieć działanie Boga.

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka
diakonia modlitewna

Dawid Przydział
diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek
diakonia prowadzenia spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał
diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder
Magdalena Rząsa
diakonia wprowadzająca

Klaudia i Konrad
Przydział
diakonia medialna

Joanna i Wojciech
Wojdyło
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

Piątek:

Maryja jest figurą każdej osoby wierzącej i całego Kościoła. To, co wydarzyło się w Niej, powinno także stać się w każdym i we wszystkich. *Tak* powiedziane przez człowieka, który przyjmuje i rodzi Słowo, od którego wszystko pochodzi, jest właściwym celem stworzenia. Poprzednia scena rozegrała się w świątyni, ta natomiast ma miejsce w domu, ponieważ Bóg w końcu odnalazł *dom*, którego figurą jest świątynia. Tę tajemnicę rozważać można pod wieloma aspektami, w zależności od tego, czy na Maryję patrzy się jako na wzór osoby wierzącej, szczyt świata, resztę Izraela, wypełnienie obietnicy czy jeszcze w innej perspektywie. Najwłaściwszym sposobem jest próba spojrzenia na Maryję od strony Boga. Tego spotkania Bóg pragnął przez całą wieczność, od chwili, kiedy dał początek światu. Jest ono ukoronowaniem Jego snu o miłości, nagrodą za Jego pracę, wynagrodzeniem Jego trudu. Z głębokości, w jakiej pograżyło się stworzenie, oddalając się od Boga, podnosi się wreszcie nowe *tak*, które jest w stanie przywołać Go ponownie. Słowa skierowane na samym początku do Maryi są kluczem do zrozumienia całej Ewangelii. Każdy inny tekst Ewangelii będzie wzywał mnie do radości, będzie ukazywał jakiś aspekt tego, kim jestem (łaski pełna), oraz tego, kim jest Bóg (Pan z tobą), i będzie stawiał przede mną jakieś wezwanie, oczekując mojego *tak*, aby mocą Ducha Świętego stać się we mnie ciałem.

Sobota:

Elżbieta nosi w sobie ciężar trwającego dwa tysiące lat oczekiwania. Maryja nosi w sobie oczekiwane przez wszystkich Odwiecznego. Kiedy obie spotykają się, dochodzi do spotkania Starego i Nowego Testamentu, do spotkania obietnicy i jej wypełnienia. Spotkanie ma miejsce z inicjatywy Tej, która jest błogosławiona, ponieważ uwierzyła w spełnienie się słowa Pana. Maryja idzie do Elżbiety, ponieważ jest ona dla Niej znakiem danym przez Tego, dla którego nie ma „nic niemożliwego” (Łk I, 36). Nowy Testament idzie, aby rozpoznać dar ukryty w Starym Testamencie, który jest obietnicą *rzeczy niemożliwej*. Tylko nawiedzając Stary Testament, Nowy Testament może w pełni zrozumieć rzeczywistość, której jest wypełnieniem. Dlatego Łukasz wprowadza swojego czytelnika, który jest z pochodzenia poganinem, w historię Izraela, streszczając ją niejako w pierwszych rozdziałach swojego dzieła. Zapominając o obietnicy przekazanej w Starym Testamencie, nie można rozpoznać daru Boga, który przychodzi, aby nas nawiedzić. Jedynie Jan Chrzciciel może nam Go wskazać. Prawo i obietnica są niczym ręce, które Bóg stworzył poprzez historię Izraela, aby ludzkość mogła je trzymać wyciągnięte ku Niemu i aby mogła przyjąć Go. Dar, który nie znajduje rąk gotowych na przyjęcie go, upada i niszczy się. Maryja rozpoznaje prawdę o tym, co dokonało się w Niej samej, odwiedzając Elżbietę. Podobnie Kościół pojmuje to, co w nim zostało poczęte, nawiązując do Starego Testamentu. Elżbieta jako przedstawicielka całego Izraela oczekującego na wypełnienie obietnicy dostrzega w Maryi i w Kościele odwiedziny Pana, który przychodzi właśnie do Niej. To wzajemne przyjęcie i rozpoznanie jest wielką tajemnicą, która wyznacza przejście od obietnicy do jej wypełnienia - człowiek otrzymuje dar pełnego poznania Pana.

Niedziela:

Pieśń Maryi (*Magnificat*), którą Kościół każdego dnia kończy nieszpory, wyraża uczucia tych, którzy *dzisiaj* doświadczają zbawienia. Jest to pieśń uwielbienia, na wzór kantyku Anny (I S m 2), która widzi spełnianie się otrzymanej obietnicy. Wyraża szczęście tego, kto rozpoznał działanie Boga dla swojego dobra. Wytryska z serca człowieka, który przyjął do siebie swojego Pana. Jest hymnem bardzo osobistym, a zarazem uniwersalnym i wręcz kosmicznym. To nowa pieśń, która pochodzi od nowego człowieka. Kresem całej historii będzie niekończąca się pieśń radości. Maryja antycypuje tę pieśń, która będzie dojrzałym owocem wiary i która ostatecznie objawi sens stworzenia i dziejów świata. Pieśń Maryi jest streszczeniem historii zbawienia. Przez kompilację różnych cytatów biblijnych opisuje ona działanie Boga, przeciwstawiając je ludzkiemu działaniu. Część pierwsza jest dziękczynieniem Maryi za to, czego Bóg dokonał w Niej (ww. 46-50). Część druga rozciąga to Boże działanie, którego doświadczyła Maryja, na wszystkich ludzi (ww. 51-56). Pieśń, będąca odpowiedzią Maryi na błogosławieństwo wypowiedziane przez Elżbietę, jest podobna w swej melody-

ce do błogosławieństw wypowiedzianych przez Chrystusa (Mt 6, 20-26).

Poniedziałek:

Centralnym punktem tego opowiadania jest sprawa nadania imienia temu, który jest owocem obietnicy danej Zachariaszowi. Imię wyraża relację, w jakiej człowiek znajduje się z innymi. Oznacza osobę w tym, co jest w niej jedyne i niepowtarzalne. Prawdziwe imię zostało nadane człowiekowi przez Boga. Tworząc człowieka na swój obraz i podobieństwo, Bóg nazwał go niewypowiedzianym imieniem miłości, która określa istotę ludzkiej egzystencji. Dlatego jedynie w swojej relacji do Boga, który jest miłością i źródłem miłości, człowiek odkrywa swoje własne oblicze. W powiewie dnia Bóg przychodził, aby rozmawiać z Adamem (Rdz 3, 8). Wtedy był on samym sobą, nie próbował ukrywać się, nie lękał się i nie nosił żadnej maski, wzrastał we własnym imieniu. Ale potem, w następstwie grzechu, ukrył się przed swoim imieniem i przed swoim obliczem. Chciał uciekać i ogarnął go strach. Okazując posłuszeństwo wobec kłamstwa węża, utracił swoją tożsamość i od tej pory zaczął szukać jej w swoich różnych lękach. Dlatego właśnie w Apokalipsie stwierdza się, że zwycięzca dany będzie „biały kamień, na którym wypisane będzie nowe imię, którego nie zna nikt poza tym, kto je otrzymuje” (Ap 2,17; por. 3, 12; 19, 12; Iz 62, 2; 65, 15; 56, 5). Osoba zbawiona otrzymuje ponownie głęboką tajemnicę własnego *ja*, zgodną ze swoim szczególnym obrazem Boga. Oprócz tego indywidualnego imienia, które wyróżnia każdego człowieka, istnieje również wspólne imię, które jest niejako nazwiskiem całej ludzkiej rodziny. Rodząc się ze słowa kłamstwa (zob. J 8, 43n), jesteśmy potomkami węża (Łk 3, 7), nieszczęsnymi dziećmi gniewu (Ef 2, 3). Ale dziecko będące owocem Bożej obietnicy ukazuje nam nasze prawdziwe imię - Jan oznacza 'dar, łaskę i miłość Boga'. Boża miłość, która obdarza mnie łaską, jest moją prawdą i naturą człowieka. Jestem Jego darem miłości. Pierwszym darem, jaki otrzymałem od Boga, jestem ja sam; a ostatnim jest On, gdyż w swojej miłości staje się On mną samym, bardziej jeszcze, niż ja sam jestem sobą. Wielka tajemnica mojego imienia zostanie całkowicie odkryta dopiero na zakończenie godów weselnych z Bogiem. Wtedy każdy otrzyma to imię, którego nikt wcześniej nie mógł się nawet domyślać. Jest nim sam Bóg, który ofiarowuje się i utożsamia się z człowiekiem w Chrystusie.

Wtorek:

Pieśń Zachariasza (*Benedictus*) jest, podobnie jak Pieśń Maryi, zbiorem cytatów biblijnych. Teksty biblijne są w niej cytowane zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio, tzn. poprzez nawiązanie do starotestamentowych pojęć i tematów. Łukasz przypomina w tym hymnie czytelnikowi, który nie jest Żydem, wykład, który podał już uprzednio w Pieśni Maryi - jak należy odczytywać historię oczyma wiary, zgodnie z obietnicą, która dana została Abrahamowi (zob. ww. 55. 73). Ta pieśń błogosławi przeszłość i przekazuje jednocześnie proroctwo na przyszłość. W pierwszej części (ww. 68-75) Zachariasz błogosławi nie swojego syna, ale Tego, przed kim on będzie kroczył; dziękuje za Mesjasza, który właśnie został dany. W drugiej natomiast (ww. 76-79) zapowiada misję swojego syna, który będzie zwiastunem Tego, który wszędzie niczym słońce. Zachariasz błogosławi Boga, dziękując Mu za obiecany wcześniej dar, który realizuje się właśnie teraz. Narodziny Jana i poczęcie Jezusa widziane są w ich wzajemnej relacji w świetle całej historii zbawienia. Wydarzenia, które wydają się nie mieć żadnego znaczenia i które nie są zauważone przez nikogo, kryją, dla tych, którzy umieją odczytać je w Duchu, „odwiedziny” Boga, który wypełnia swój plan miłości. Pieśń Zachariasza jest hymnem, który kończy poranną modlitwę liturgiczną Kościoła, czyli jutrznię. Jest to modlitwa słońca, które wschodzi i rozpoczyna nowy dzień. Pieśń Zachariasza wyznacza początek dnia, który nie ma końca. Wraz z nią rozpoczyna się *dzisiaj* odwiedzin Boga (ww. 68. 78), który w swoim „miłosierdziu” (ww. 72. 78) obdarowuje zbawieniem (ww. 69. 71. 77), wyzwala z „rąk wrogów” (ww. 71. 79), odpuszczając grzechy (w. 77) i oświecając cienie śmierci (w. 79), abyśmy mogli Mu służyć w świętości i sprawiedliwości (ww. 74. 75) oraz kroczyć drogą pokoju (w. 79). W taki sposób Bóg dotrzymuje swojej obietnicy (ww. 70. 72. 73). Poznajemy zatem wierność Boga wobec swojej obietnicy zbawienia, a czytelnik zapraszany jest, aby coraz lepiej ją poznawać i gorliwiej do niej przywierać.

Środa:

W tej scenie wezwani jesteśmy do kontemplacji dobroci Boga, który stał się dla nas ciałem w swoim Synu. To scena, w której Bóg stał się maleńki i bezbronny, aby mógł być wzięty przez nasze ręce, a zarazem jest to zapowiedź męki krzyża. Narodziny ujawniają silne uczucie Boga względem człowieka, przeogromną sympatię dla niego, która skłoniła Go do tego, aby podzielić z nim jego człowieczy stan. Wiara chrześcijańska domaga się przyjęcia materialności Boga, który okazał się solidarny z naszą słabością. Narodzenie Jezusa objawia nam Boga, którego nikt wcześniej nie widział (J I, 18). Ta scena, wypełnienie Zwiastowania, zbudowana jest jako zestawienie ludzkiej potęgi, która sama wychwala się, rozszerza się i wyraża w spisie ludności, obejmującym po raz pierwszy w dziejach cały świat, z niemocą Boga, który upokarza się, umniejsza i koncentruje się w dziecku. Jeśli Syn Boży przyszedłby na świat z mocą, w blasku swojej chwały, oczywiście nie pozwoliłby sobie na żadne odrzucenie. Wszyscy z konieczności przyjęlibyśmy Go. Ale to nie byłby wtedy Bóg, a jedynie jakieś bóstwo, jakiś idol ludzkości. Odmienny jest znak pozwalający na Jego rozpoznanie (w. 12) - Jego bezmierna wielkość będzie wyrażała się w maleńkim dziecku, Jego zachwycający blask będzie bić od niemowlęcia owiniętego w pieluszki, Jego budzący trwogę wygląd objawi się w drżącym ciele maleństwa położonego w żłobie. Ta pierwsza prezentacja Jezusa, której dokonuje Łukasz, jest normą naszej wiary. Jest ona bramą wejściową do domu, gdzie On mieszka i gdzie możemy Go poznać. Święty Ignacy pisze natomiast, że kryterium pozwalające na odróżnienie tego, co zgodne jest z naszą wiarą, i tego, co jest jej przeciwne, znajduje się na dwóch sztandarach - sztandarem naszego Króla jest „ubóstwo, uniżenie i pokora” (zob. *Magnificat*); sztandar „bogactwa, próżnej chwały i pychy” należy natomiast do szatana. Oczywiście maleńki Bóg naraża się na odrzucenie. To bezbronność miłości, która nie może nie respektować wolności. Jednak tym, którzy przyjmują Go właśnie takiego, jaki jest, daje moc, „aby się stali dziećmi Bożymi” (J I, 12).

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Postługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej www.miriam.rzeszow.pl.

3. W dniach 05-06.11.2022r. (sobota-niedziela) odbędzie się XII Forum Charyzmatyczne w Krośnie. Temat forum: "Lęk jest pokusą". Spotkanie poprowadzą Mocni w Duchu wraz z ks. Dominikiem Chmielewskim. Zapisy przez formularz: <https://piotrajana.pl/2022/09/xii-forum-charyzmatyczne-5-6-listopada-zapisy/>. Liczba miejsc ograniczona.

4. W dniu 02.11.2022r. (środa, duża aula bud. C DD Tabor) po spotkaniu wspólnotowym, diakonia wprowadzająca zaprasza osoby nowe we wspólnocie oraz te, które chciałyby należeć do naszej wspólnoty, na spotkanie informacyjne o wspólnocie. Zapraszamy.

5. Wspólnota Przyjaciele Oblubieńca Rzeszów zaprasza do udziału w II sesji warsztatów Modlitwy Wstawienniczej w dniach 05-06.11.2022r. Warsztaty prowadzi s. Tomasz Potrzebowski CSC. Organizatorzy przypominają, że w II sesji mogą wziąć udział tylko uczestnicy I sesji. Koszty uczestnictwa, noclegów i wyżywienia pozostają bez zmian. Warsztaty odbędą się w Domu Rekolekcyjnym Tabor w Rzeszowie. Zapisy trwają do 30.10.2022r.

Link do formularza zapisów: <https://forms.gle/3bp5R2vumuWqeAzD7>. W przypadku pytań organizatorzy proszą o kontakt telefoniczny: Alina 604644729 lub e-mail: przyjacieleoblubiencarzeszow@gmail.com.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się osłonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiarapl.pl.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.